

посока? - ноздрите му се разшириха в несдържан гняв. - Знам аз какво носиш на твоите просяци! Обираш имота ни, за да задоволявам хрумванията си!

Елисавета стисна клепачи, вдигна чело в безмълвен, страстен зов за помощ, превъзпъзнена с готовност за жертва. Нека я убият ако искат, но тя не можеше да откаже своята милост на злощастни и нуждаещи се.

Отвори очи. Графът продължаваше да я гледа като затаен хищник - сякаш омагьосан - без да откъсва зеници от премия и взор, разхарен в гореща молитва.

Изведнъж той дръпна наметката и.

Тишината натека.

На лицето му замръзна страх и почуда.

-Рози...- потръпнаха разкривените му устни.

Обърна гръб. Изчезна.

21

Блясъкът и звънът на златните пари привлечаше неотразимо окото. Кир Тодор не сваляше взор от лъскавата купчина съвсем нови перпери: Протегна жадно ръце. Зарови ги в хладния, ослепителен, жълт поток, който преливаше с приятен шум от едната му шъпа в другата. Ала не бе алчността за богатства, която караше очите му да светкат с такова задоволство. С толкова гордост.

Перперите носеха от едната си страна лика на Исуса Христа, седнал на трон, с евангелие в ръце. А от другата имаха образа на кир Тодор, с венец на главата и скипър и държава в ръцете. От ляво пишеше с латински букви, защото парите бяха сечени във Венеция: Теодор, а от дясно: император.

Злорада усмивка разкриви устата на ромееца. Какво ли лице щеше да скърши кир Иоан Ватаци, като зърнеше новите пари... Той се изсмя високо, от цялото си гърло. Кир Ватаци щеше скоро да скърши още по-кисело лице, като видеше на престола в Света София да увенчават кир Теодор Комнен като василевс на всички гърци.

Всичко вече беше готово за похода към юг. В Константинопол